

springbooks

บางครั้งคำบอกลา
ก็มาในรูปแบบของคำว่า
แป้นะ เตี้ยวมา

อิสญะ x ไตโนเคร้า
เขียน

Petdo
Maison Lory
วาดภาพประกอบ

การอ่านคืออรากฐานที่สำคัญ

การอ่านคือ จุดเริ่มต้นของการออกเดินทางสู่อวกาศ

—อิสญะ

หนังสือคุณภาพ
โดยคนไทย

แต่ผู้ที่มีความศรัทธาต่อความรัก
หรือที่สมัยนี้เขาเรียกกันว่าคนคลั่งรักนั่นแหละ

พวกคุณเป็นบุคคลที่ต่อให้เราไม่พูดว่าสู้ ๆ

ยิ่งไงพวกคุณก็สู้กันต่ออยู่แล้ว

เรามันหิวอกเดียวกันแหละเนอะ

เราแค่ต้องการดูแลใครสักคน

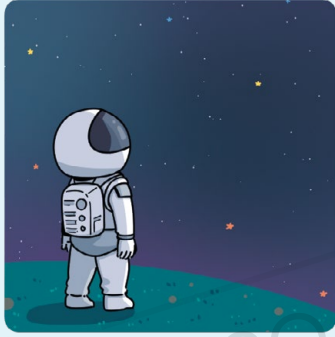
เราก็แค่พวกที่มีความมั่นใจว่าเราสามารถดูแลเขาได้ดีที่สุด

และสิ่งที่พวกเราต้องการอย่างเดียวกันคือ โอกาส

จำไว้ว่า ถ้าที่ตรงนั้นไม่ใช่ที่ของเรา ก็แค่ถอยออกมา

ทำใจสักแป็บ แล้วกลับเข้าไปลองดูอีกสักครั้งเนอะ!

คำนำ

สำนักพิมพ์

ครั้งแรกของการโคจรมาพบกันของอิสญะ (เพจนาซ่า ก็พาเธอกลับมาไม่ได้) และเจ้าโดโนเสาร์ตัวสีฟ้าสุดคลั่งรัก อย่างโดโนเศร้า การพบกันครั้งนี้ทั้งคู่จะพาเราออกเดินทาง พร้อมกับสำรวจความรู้สึกตัวเองไปด้วย

หลายคนคงเคยเกิดคำถามนี้ (หรืออาจจะกำลังถามตัวเองอยู่) ว่า ไปต่อหรือพอแค่นี้ดิเนะ แน่นอนว่าคงไม่มีใครตอบคำถามนี้ได้ดีเท่าตัวเราอีกแล้ว แต่อย่าเพิ่งรีบร้อนด่วนหาคำตอบ ลองออกเดินทางไปพร้อมกับพวกเขาทั้งคู่ก่อน ไม่แน่ว่าระหว่างทางเราอาจได้ค้นพบอะไรบางอย่าง

ถ้าพร้อมแล้วก็ไปกันเลยยย

คำนำ

ผู้เขียน

เราเคยรู้สึกที่ตัวเองติดอยู่ที่เดิมมานาน นานจนคิดว่าคงไม่มีวันที่จะมูฟออนออกไปจากตรงนั้นได้ เป็นอยู่อย่างนี้มานานหลายปี จนวันหนึ่งสังเกตเห็นหลายๆ อย่างรอบตัวที่เปลี่ยนไป อย่างอะไรที่เคยทำแล้วรู้สึก ตอนนั้นก็กลับเฉยๆ อะไรที่เคยเห็นแล้วคิดถึง ตอนนั้นก็ไม่ได้ทำให้นึกถึงอะไรขึ้นมา ทุกอย่างมันค่อยๆ เลื่อนหายไปจนหมด

ตอนนี้เลยค่อนข้างมั่นใจในตัวเองว่าสามารถเดินออกมาจากตรงนั้นได้แล้วจริงๆ เวลาไม่ค่อยๆ พัดผ่านพาตัวเราออกมาจากตรงนั้นอย่างช้าๆ ตอนนั้นเราคงพยายามที่จะฟื้นฟูธรรมชาติของความรู้สึกมากเกินไป เอาแต่มองหาเขาจนลืมที่จะมองสิ่งที่อยู่รอบตัว มันเลยทำให้รู้สึกว่าเราไม่สามารถมูฟออนไปไหนได้อีก แต่สุดท้ายเราว่าเวลาก็คือคำตอบของทุกอย่างนั้นแหละ

บางคนอาจจะใช้เวลาแค่วันเดียวก็หายดี บางคนอาจเป็นเดือน บางคนอาจจะต้องเป็นปี หรือสิบปี ยี่สิบปี แต่เชื่อเถอะว่าต่อให้ต้องใช้เวลานานแค่ไหน เราจะไม่คงอยู่ที่เดิมตลอดไปหรอก

ทดลองอ่าน

อิสฎะ

คำนำ

ผู้เขียน

ในชีวิตของเราสองคนจะต้องไปเดินงานหนังสือแทบทุกปี ทุกครั้งจะต้องมีหนังสือติดไม้ติดมือกลับมา ใครจะคิดว่าอยู่ดีๆ จะได้มาเขียนหนังสือเองจริงๆ!

ไม่กี่เดือนก่อนเราได้ทำการรวบรวมประชากรบนโลกออนไลน์ที่เป็นสปีชีส์เดียวกับเรา สปีชีส์นั้นก็คือ ชาวไดโนเสาร์ พวกเขา คือสิ่งมีชีวิตที่มักจะไม่ค่อยสมหวังกับความรัก ตกอยู่ในสถานะ ฟันธงหรือที่ปรึกษา อัดอัดแต่บอกใครไม่ได้

เพราะมนุษย์ยังโหยหาความรัก 'ไดโนเสาร์' จึงยังไม่สูญพันธุ์ และก่อกำเนิดขึ้นทั่วโลก

ไดโนเสาร์และอริสธูระอยากให้ทุกคนมองหนังสือเล่มนี้เป็นม้วนวิดีโอหนังเรื่องหนึ่ง ที่เล่าเรื่องราวการเจอกันของคนสองแบบ สองคนที่ชีวิตนี้ยากจะโคจรมาเจอกันได้ เป็นเพื่อนที่นิสัยแตกต่าง แต่เหมือนกัน เป็นหนังที่หยิบมาดูเมื่อไรก็ยังนึกถึงวันเก่า นึกถึงเรื่องราวในชีวิต กด skip ไปตอนไหน

ก็ไม่น่าเบื่อ หวังว่าทุกท่านจะเตรียมบิ๊อปคอร์น น้ำดื่ม ผ้าห่ม
พร้อมสำหรับเปิดวิดีโอเรื่องนี้

วันนี้พวกเราเลยเดินทางอีกครั้ง เพื่อรวบรวมประชากร
ชาวคลังรักที่ยังหลงเหลืออยู่ภายนอก ชาวคลังรักนักอ่าน
คนที่เป็นพวกเดียวกับเรา มักโดนเพื่อนสอนเพื่อนเตือน แต่
เราก็ไม่ฟังใช่ไหมล่ะ

หนังสือเล่มนี้แหละที่เป็นตัวคุณมากที่สุดแล้ว พร้อมหรือยัง
สหาย ที่จะเดินทางไปด้วยกัน

ไดโนเสาร์

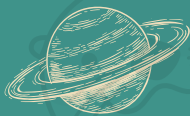

สารบัญ

CONTENTS

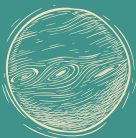
8 Hyperspace

43 ศักราชไดโนที่ 50
(ปัจจุบัน)

58 ศักราชไดโนที่ 5
(10,000 ปีไดโนที่แล้ว) :
อดีตที่คลั่งรัก

82 ดาวไดโน (ปีจวบ) : การทักซ่มยาน

101 เริ่มการเดินทางระหว่างดวงดาว

145 Nebula (ความไม่ชัดเจน)

162 PATHFINDER

171 DARKSIDE OF THE MOON

179 ศักราชไดโนที่ 55
(5 ปีต่อมา)

190 เกี่ยวกับผู้เขียน

นานมาแล้ว ณ จักรวาลแห่งหนึ่งอันไกลโพ้น...

ในยุคสมัยที่เกือบทุกอย่างบนโลกสามารถเข้าถึงได้ง่ายดาย
หัวใจของคนเรากลับกลายเป็นสิ่งที่เข้าถึงได้ยากที่สุดอย่างไม่น่าเชื่อ

ถ้าโลกที่อยู่มั่นใจร้ายกับเราจนเกินไป
แล้วจะต้องทนอยู่ต่อไปทำไม
มันคงดีไม่น้อย
ถ้าเราสามารถหนีโลกที่โหดร้ายใบนี้ไปทีอื่นได้

การได้หายไปอยู่ในที่ที่ไม่มีใครรู้จัก
จะเหมือนได้เริ่มต้นใหม่จริงๆ หรือเปล่านะ

ฉันเริ่มประกอบยานลำใหญ่
หวังที่จะหนีไปดาวดวงอื่นที่ไกลแสนไกล
แต่กลับไม่เคยมีความกล้ามากพอ
ที่จะทิ้งทุกอย่างที่ (เคย) สำคัญเอาไว้ที่นี่

ฉันตัดสินใจหอบข้าวของทุกอย่างที่สำคัญ
มากองไว้ที่หน้ายาน
และเหม่อมองของเหล่านั้นอยู่พักใหญ่

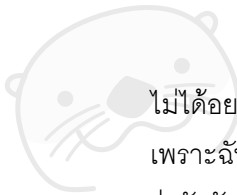
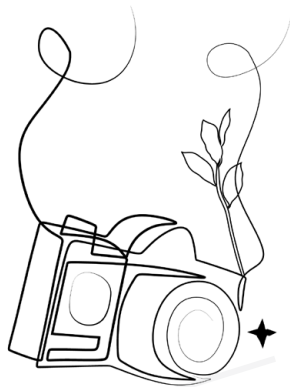
นี่เรากำลังจะเริ่มต้นใหม่จริงๆ เทรอ
(ฉันถามตัวเอง)

ถ้าไม่ยอมทิ้งบางอย่างไว้ข้างหลัง
เราจะเดินต่อไปข้างหน้าได้จริงเทรอ
(ฉันถามตัวเองอีกครั้ง)

สิ่งของมากมายกองกระจัดกระจายอยู่ตรงหน้า
ไม่ว่าจะเป็นกล่องฟิล์มเก่า ๆ ที่มีรูปเราค้างอยู่ในนั้น
(ซึ่งฟิล์มก็น่าจะบูดไปแล้วด้วย)
เสียดายที่ไม่ได้อยู่ถ่ายด้วยกันจนหมดม้วน

นั่นก็เสียอีดวงโปรดที่เธอเคยบ่นว่าอยากได้นักอยากได้หนา
แต่พอถึงตอนที่เก็บข้าวของย้ายออกไป
ทำไมถึงลืมทิ้งไว้ง่าย ๆ เหมือนไม่เคยอยากได้มันมาก่อน

ส่วนตุ๊กตาหมาเน่านี้ ก็ไม่รู้ว่าจะสงสารดีไหม
เคยจะซื้อตัวใหม่ให้ตั้งหลายรอบก็ไม่ยอม
เธอให้เหตุผลว่าต่อให้ซื้อตัวใหม่ไป มันก็ไม่เหมือนกับตัวนี้
เพราะถึงมันจะเก่า จะขาด จะดูเย็น ๆ ไปบ้าง
แต่มันก็อยู่ให้กอดในวันที่โลกใจร้ายกับเธอมาตลอด
เธอไม่สามารถให้ตัวอื่นมาแทนที่ได้จริงๆ
แล้วดูตอนนี้สิ อะไรที่เคยมีค่ากับเธอ
กลายเป็นว่าฉันต้องเป็นคนที่ยอมรับช่วงต่อมันเอาไว้

ไม่ได้อยากเก็บ แต่ก็ไม่กล้าทิ้งไป
เพราะฉันยังแอบหวังลึกๆ ในใจ
ว่าสักวันหนึ่งเธอจะตกมาตามหาของพวกนี้
แล้วมาเอามันคืนไป
อย่างน้อยก็พอใช้เป็นข้ออ้าง
ที่ทำให้เราได้เจอกันอีกสักครั้งได้อยู่นี่นา

แต่ในเมื่อฉันก็จะไปแล้ว
และเราก็คงไม่ได้เจอกันอีก

เอ๊ะ...กล้องฟิล์มนี้เลนส์มันพังแล้วนี่นา
ถึงว่าม้วนหลังๆ ที่ถ่ายออกมาไม่โฟกัสเลย

เสี้ยวตอนนี้ก็ดูจะเขยไปหน่อยนะ
ถึงเพลงจะเป็นอมตะก็เถอะ
แต่แฟชั่นก็หมุนเปลี่ยนไปตามยุคสมัยอยู่ดี

ในภาพยนตร์เรื่อง *Interstellar*

โจเซฟ คูเปอร์ กล่าวไว้ว่า
“การจะก้าวไปข้างหน้า
จะต้องทิ้งบางอย่างไว้ข้างหลัง”

ขอโทษนะ เจ้าตุ๊กตาหมาเฝ้า
ที่ฉันต้องทิ้งแกไปอีกคน

ก่อนจะเดินขึ้นยานลำใหญ่
ฉันตัดสินใจทิ้งทุกอย่างเอาไว้
ฉันพร้อมแล้วที่จะเดินทางออกจากที่แห่งนี้
ยานอวกาศก็พร้อมแล้ว
ฉันรัดเข็มขัดให้แน่น สตาร์ทเครื่องยนต์
เร่งเครื่องพุ่งทะยานสู่ฟากฟ้า
เพื่อที่จะจากไปอย่างไม่มีวันกลับมา

ลาก่อนนะ โลกของฉัน

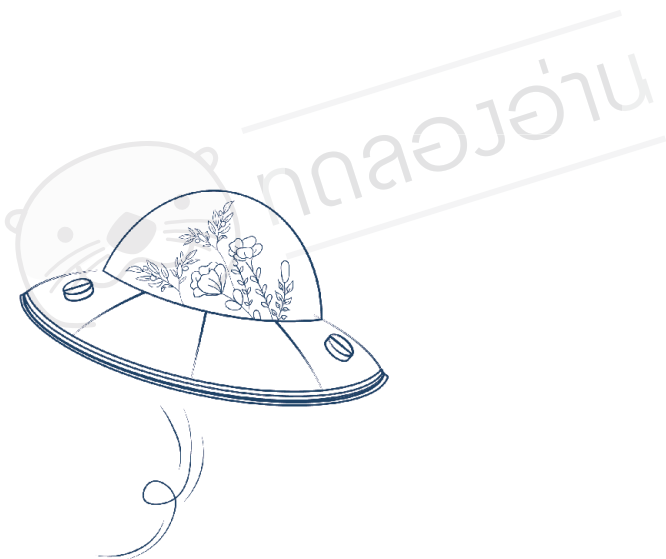
Hyperspace

ကလောင်အုပ်စု

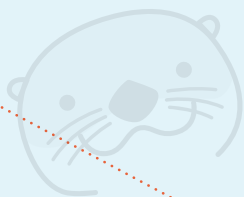
การได้มองเห็นโลกที่เคยอยู่จากมุมนี้ไกลๆ
ทำให้เผลอคิดถึงความทรงจำเก่าๆ ขึ้นมา
ผ่านไปนานแค่ไหนแล้วนะ
ทำไมยังสวยงามไม่เปลี่ยนไปเลย

แม้จะรู้สึกว่าได้เดินออกมาไกล
แต่พอมองย้อนกลับไป
ถึงได้รู้ว่าเรายังไม่ไปไหนเลย

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ฉันเริ่มมองหาความมั่นคง
ที่ไม่ได้มาจากจักรวาลอันกว้างไกล
แต่เป็นอารมณ์ของตัวเอง

จริงอยู่ที่การเริ่มต้นใหม่นั้น
ทำให้รู้สึกโดดเดี่ยว
แต่การอยู่ที่เคยอย่างไรตัวตน
โดดเดี่ยวยิ่งกว่า

ถ้ารู้สึกว่ามันยาวนาน
ก็ขอให้เธอเข้าใจ
ว่าเวลากำลังเดินอยู่

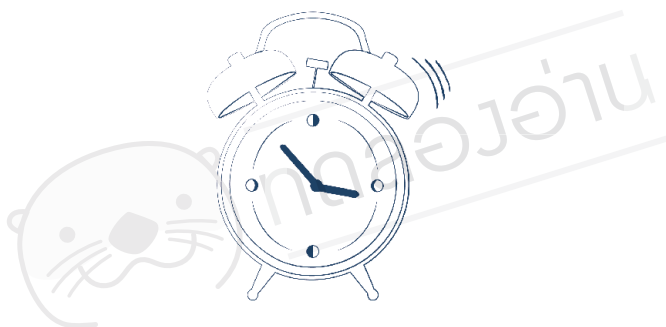
แล้วสักวันเธอจะหลุดพ้น
จากปรากฏการณ์ที่สวຍงาม
จนได้เรียนรู้ว่าทุกอย่างที่เกิด
เป็นเพียงอุบัติเหตุของช่วงเวลา

ฉันใช้น้ำตาเป็นเชื้อเพลิง
เพื่อเดินทางต่อไปข้างหน้า

ฉันมองกลับไปทั่วโลก
ครั้งแล้วครั้งเล่า
ทุกครั้งที่มองกลับไป
ใจก็หายอย่างบอกไม่ถูก

ฉันเดินทางออกมาแล้ว
เดินออกมาแล้วจริงๆ
- กลับไปไม่ได้อีกแล้ว

ที่พูดว่ากลับไปไม่ได้อีกแล้วนะ
ไม่ได้หมายความว่าไม่อยากจะกลับไป
ไม่ได้หมายความว่าฉันไม่ได้อยากอยู่
ฉันอยากอยู่อีกนานๆ เลย
ไม่สิ...อยากอยู่ตลอดไปเลยต่างหาก

ความห่างไกล

ไม่เคยช่วยทำให้ฉันลืมเธอได้เลยสักวัน

แต่ที่ฉันเลือกหนีออกมาจากตรงนั้น

เพราะทนความเจ็บปวดไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว

เมื่อก่อนตอนที่อยู่ด้วยกัน

ห่างกันไม่กี่วัน

เธอก็บ่นคิดถึงฉันแล้ว

แล้วตอนนี้

เธอคนเดียวกันกับตอนนั้น

หายไปไหนแล้วนะ

ทดลองอ่าน

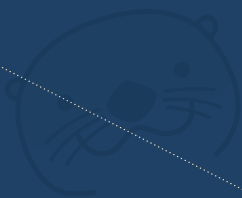
การอยู่ตัวคนเดียวมันก็ไม่ได้แยขนาดนั้น
อย่างน้อย ๆ ก็มีเวลาโฟกัสตัวเองมากขึ้น
และคิดถึงเธอมากขึ้นด้วยเหมือนกัน

“ตลอดไป” ที่ฉันเชื่อ
คือ “จากกันตลอดไป”

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ไม่ควรเป็นฉัน
ที่ต้องถูกทิ้งไว้ข้างหลัง
และไม่ควรมีใครทั้งนั้น
ที่สมควรถูกทิ้งให้อยู่กับความสัมพันธ์
ที่พังไปแล้วเพียงคนเดียว

ฉันพยายามอย่างมาก
เพื่อหนีไปให้ไกลจากตรงนั้น
แต่ยิ่งพยายามเท่าไร
กลับพบว่าฉันกำลังไล่ตามเธออยู่

คาดหวังเอาไว้มาก
ในทุกความสัมพันธ์
และพียงานไม่เหลืออะไร
ทุกครั้งเช่นกัน

